

Sygn. akt VI GC 1176/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 08 listopada 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. B.**

przeciwko **A. A. z siedzibą w S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. A. z siedzibą w S. na rzecz powoda T. B. kwotę 510 złotych (pięćset dziesięć złotych) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi za okres od dnia 07 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego A. A. z siedzibą w S. na rzecz powoda T. B. kwotę 1 407 złotych (jeden tysiąc czterysta siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. w pozostałym zakresie kosztami procesu obciąża pozwanego A. A. z siedzibą w S. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 1176/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02 lutego 2016 roku powód T. B. domagał się zasądzenia od pozwanego A. A. z siedzibą w S. kwoty 510 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 07 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 06 listopada 2015 roku miała miejsce kolizja, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji w dacie zdarzenia posiadał umowę ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego, który wypłacił odszkodowanie z tego tytułu w kwocie 3 800,21 złotych brutto, znacznie je, w ocenie powoda, zaniżając. Powód w niniejszym procesie, po nabyciu wierzytelności z tytułu naprawy pojazdu, domaga się części należnego odszkodowania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 kwietnia 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 1813/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany A. A. z siedzibą w S. domagał się oddalenia powództwa i wskazał, że wypłacona przez niego kwota odszkodowania jest wystarczająca. W ocenie pozwanego w kalkulacji przedstawionej przez powoda zostały zastosowane znacząco zawyżone stawki robocizny i uwzględnione części nowe oryginalne, podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że do naprawy przed kolizją stosowane były wyłącznie części nowe oryginalne. W ocenie pozwanego brak też jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia stawek stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 06 listopada 2015 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w A. A. z siedzibą w S..

niesporne

A. A. z siedzibą w S. wypłacił poszkodowanym M. L. i W. L. tytułem odszkodowania kwotę 3 800,21 złotych.

niesporne

W dniu 30 grudnia 2015 roku poszkodowani M. L. i W. L. zawarli z T. B. umowę przelewu wierzytelności przysługującej poszkodowanym z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy szkody z dnia 06 listopada 2015 roku, z wyłączeniem dotychczas uiszczonych odszkodowania.

umowa cesji wierzytelności – k. 6 akt

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 06 listopada 2015 roku wynosiły kwotę 7 095,81 złotych brutto, przy uwzględnieniu stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze w wysokości odpowiednio 123/127 złotych netto za roboczogodzinę tych prac i kwotę 6 621,07 złotych brutto, przy uwzględnieniu stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze w wysokości odpowiednio 80/80 złotych netto za roboczogodzinę tych prac.

Brak jest podstaw do uznania, że zakres uszkodzeń, jakich doznał pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku zdarzenia z dnia 06 listopada 2015 roku był inny, niż wynika to z protokołu szkody w pojeździe z dnia 13 listopada 2015 roku. Przeprowadzone zaś badania nie doprowadziły do ujawnienia wcześniejszych napraw części uszkodzonych w spornej kolizji. Elementy podlegające naprawie były elementami oryginalnym i z pierwszego montażu i nie nosiły śladów wcześniejszych napraw blacharsko – lakierniczych. Naprawa przy użyciu części oznaczonych symbolem Q przywróciłaby pojazd do stanu sprzed szkody pod względem technicznym, jednak nie przywróciłaby stanu pojazdu sprzed szkody pod każdym względem, a jednocześnie zamontowanie nowych i oryginalnych części w miejsce zniszczonych w wyniku kolizji nie spowodowałoby wzrostu wartości pojazdu. Części oznaczone symbolem P nie dają gwarancji przywrócenia stanu poprzedniego.

opinia biegłego sądowego J. Z. – k. 104-136 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty dołączone do

akt nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności. Sąd wziął pod uwagę również oświadczenia stron uwzględniając je jednakże w takim jedynie zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 08 listopada 2017 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. S. na okoliczność możliwości naprawy pojazdu według sporządzonej przez pozwanego kalkulacji naprawy, mając na uwadze, że poszkodowany ma prawo wyboru zakładu naprawczego, któremu powierzy wykonanie naprawy swojego pojazdu i w tym uprawnieniu nie może być ograniczany.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł się także na opinii biegłego sądowego w zakresie naprawy i eksploatacji pojazdów silnikowych oraz ich wyceny, bezpieczeństwa ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych J. Z.. Biegły sądowy na podstawie akt sprawy oraz oględzin pojazdu marki B. o dotychczasowym numerze rejestracyjnym (...) wyliczył celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przywracającego ten pojazd do stanu sprzed kolizji. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Mając na uwadze, że żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń odnośnie zawartych w niej wniosków, Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej mocy dowodowej i oparł się na niej dokonując rozstrzygnięcia sprawy, czyniąc jednakże własne ustalenia co do celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu wynikające z przyjęcia stawek w kwocie 90/100 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Jak wskazał biegły sądowy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że zakres uszkodzeń, jakich doznał pojazd marki B. o dotychczasowym numerze rejestracyjnym (...) na skutek kolizji z dnia 06 listopada 2015 roku był inny aniżeli wynika to z protokołu szkody w pojeździe z dnia 13 listopada 2015 roku. Elementy podlegające naprawie były elementami oryginalnymi i z pierwszego montażu i nie nosiły śladów poddawania ich wcześniejszym naprawom blacharsko – lakierniczym. Nadto przeprowadzone badania nie doprowadziły do ujawnienia wcześniejszych napraw uszkodzonych w spornej kolizji części. Naprawa pojazdu przeprowadzona przy użyciu części o jakości Q przywróciłaby pojazd do stanu sprzed szkody pod względem technicznym, jednak nie przywróciłaby stanu sprzed szkody pod każdym względem. Jednocześnie zamontowanie w pojeździe części oryginalnych nowych w miejsce zniszczonych w wyniku kolizji, nie spowodowałoby wzrostu wartości pojazdu. W ocenie biegłego sądowego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki B. o dotychczasowym numerze rejestracyjnym (...) powstałych na skutek kolizji z dnia 06 listopada 2015 roku ustalone według cen tego rodzaju usług stosowanych w tym okresie w miejscowości S. i okolicach wyniosły odpowiednio kwotę 7 095,81 złotych brutto przy stawkach w kwocie 123/127 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych oraz kwotę 6 621,07 złotych netto przy stawkach w kwocie 80/80 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych. Zakłady naprawcze w miejscowości S. i okolicach stosowały w listopadzie 2015 roku stawki w kwocie 80-190 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych oraz w kwocie 80-200 złotych netto za godzinę prac lakierniczych.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Niesporne w niniejszej sprawie było, że pozwany A. A. z siedzibą w S. ponosi odpowiedzialność za skutki uszkodzenia w wyniku kolizji z dnia 06 listopada 2015 roku pojazdu marki B. o dotychczasowym numerze rejestracyjnym (...), z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wiążącej go ze sprawcą szkody.

Spór dotyczył natomiast wysokości należnego powodowi T. B. odszkodowania obejmującego uzasadnione i celowe koszty naprawy przedmiotowego pojazdu.

Mając na uwadze określony wyżej zakres sporu, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż zasada odpowiedzialności pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, będzie miała zatem treść art. 361 § 2 k.c., ustanawiającego zasadę pełnej kompensacji szkody oraz treść art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03 (Monitor Prawniczy 2004/2/81) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku.

Uwzględnieniu podlegają zatem tylko takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu istniejącego przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Koszty naprawy samochodu można zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, wyłącznie gdy odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku.

Wymaga w tym miejscu podkreślenia, że zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. sąd bierze pod uwagę stan istniejący w dacie zamknięcia rozprawy. Istotne jest zatem w postępowaniu o odszkodowanie ustalenie, czy poszkodowany naprawił szkodę, czy nie, a jeśli tak, to jakie poniósł wydatki oraz czy te wydatki przywróciły jego stan majątkowy do stanu przed szkodą. W sytuacji bowiem, gdy poszkodowany naprawi pojazd i naprawa ta przywraca stan pojazdu sprzed szkody (pod każdym względem), rację bytu traci domaganie się odszkodowania wyliczonego według kosztów hipotetycznych, skoro poniesione zostały rzeczywiste koszty naprawy pojazdu prowadzącej do przywrócenia jego stanu do stanu przed kolizji.

W niniejszej sprawie jak wynikało z opinii biegłego sądowego wydanej po przeprowadzeniu oględzin przedmiotowego pojazdu marki B. o dotychczasowym numerze rejestracyjnym (...), uszkodzenia w tym pojeździe powstałe na skutek kolizji z dnia 06 listopada 2015 roku zostały naprawione częściowo przy użyciu części oryginalnych używanych, a częściowo przy użyciu części nieoryginalnych używanych (wykładzina zderzaka przedniego) lub nieoryginalnych nowych (listwa ochronna zderzaka przedniego lewa). Tak dokonana naprawa przywracała pojazd do stanu przed szkodą pod względem technicznym, jednak nie przywracała stanu sprzed szkody pod każdym względem, jako że elementy podlegające naprawie były elementami oryginalnymi i z pierwszego montażu i nie nosiły śladów poddawania ich wcześniejszym naprawom blacharsko – lakierniczym. W tej sytuacji zamontowanie w pojeździe części oryginalnych nowych w miejsce zniszczonych w wyniku kolizji nie spowodowałoby wzrostu wartości pojazdu.

Zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa poszkodowanemu przysługuje prawo zastosowania przy naprawie części nowych i oryginalnych. Użycie nowych części do naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji samochodu nie prowadzi do zwiększenia jego wartości, chyba że chodzi o wymianę takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem albo ulepszeń

w stosunku do stanu przed kolizją (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 05 listopada 1980 roku, sygn. akt III CRN 223/80, OSNC 1981 /10/186 oraz z dnia 20 października 1972 roku, sygn. akt II CR 425/72, OSNC 1973/6/111). Także w wyroku z dnia 20 listopada 1970 roku (sygn. akt II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111) stwierdzono, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy.

Skoro zatem w przedmiotowej sprawie faktycznie przeprowadzona naprawa pojazdu (częściami oryginalnymi używanymi i częściami nieoryginalnymi) nie przywróciła go do stanu sprzed kolizji, powodowi przysługiwało prawo do żądania zwrotu kosztów od pozwanego ubezpieczyciela sprawcy szkody wyliczonych według cen części oryginalnych nowych, z zastosowaniem stosownego potrącenia nzs. Sąd rozpoznający sprawę podziela przy tym pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 27 czerwca 1988 roku (sygn. akt I CR 151/1988), w którym wskazano, iż jeżeli poszkodowany z jakichkolwiek przyczyn wykona naprawę w niepełnym zakresie lub używając niższej jakości części lub materiałów niż technicznie przewidziane w rzeczywistości, nie przywróci w pełni stanu sprzed wypadku – to szkoda jego nie zostanie w całości naprawiona. Jeżeli więc poszkodowany naprawi pojazd, ale w sposób niepełny, nieprawidłowy i niezgodny z technologią producenta, np. przywracając jedynie jego jezdność, ale nie odtwarzając w pełni jego stanu sprzed szkody, to pojazd, którym dysponuje nie jest przecież takim samym pojazdem, jak przed wypadkiem.

W piśmie z datą w nagłówku „dnia 04 września 2017 roku” (k. 145 akt) pozwany A. A. z siedzibą w S. nie kwestionując opinii biegłego sądowego, wskazał jednakże, że jakkolwiek z ustaleń biegłego sądowego wynika, że zarówno stawki w kwocie 80/80 złotych za netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych (wynikające z kosztorysu pozwanego), jak i stawki w kwocie 123/127 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych (wynikające z kosztorysu powoda) są stawkami rynkowymi, to z uwagi na to, że powód nie wykazał, w jakim warsztacie pojazd był naprawiany, zasadne jest przyjęcie stawek określonych przez pozwanego.

W ocenie Sądu z poglądem tym nie sposób się zgodzić dzieląc wniosek o rynkowości obu wskazanych przez strony stawek. Jak bowiem wynikało z ustaleń biegłego sądowego, zakłady naprawcze w miejscowości S. i okolicach stosowały w listopadzie 2015 roku stawki w kwocie 80-190 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych oraz w kwocie 80-200 netto złotych za godzinę prac lakierniczych. Zważyć przy tym należy, że stawki w kwocie 80/80 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych przyjęte przez pozwanego były stawkami najniższymi stosowanymi jedynie przez jeden podmiot (na trzynaście poddanych badaniu).

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że stawki w kwocie 123/127 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych zastosowane przez powoda nie były wprawdzie stawkami najwyższymi, niemniej jednak były to stawki stosowane przez zakłady (...) kategorii. W ocenie Sądu należy zgodzić się z pozwanym, że w sytuacji ustalenia kosztów naprawy przywracających pojazd do stanu sprzed kolizji w sposób hipotetyczny, skoro powód nie wykazał, ażeby wcześniejsze naprawy dokonywane były w warsztatach tych kategorii, ani nie przedłożył faktury za naprawę pojazdu i nie wskazał warsztatu, w którym został on naprawiony, zasadne jest w ocenie Sądu przyjęcie stawek stosowanych przez zakłady (...) kategorii, które z uwagi na standard wyposażenia także dają gwarancję dokonania naprawy w sposób zgodny z technologią producenta.

Wobec powyższego Sąd uznał za uzasadnione przyjęcie stawki w kwocie 90/100 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych, dokonanie naprawy za tę kwotę było bowiem możliwe w kilku (...) kategorii, w tym w zakładzie naprawczym w miejscu zamieszkania poszkodowanego (S.).

Dokonując zatem stosowanego przeliczenia, Sąd ustalił, iż celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki B. o dotychczasowym numerze rejestracyjnym (...) powstałych na skutek kolizji z dnia 06 listopada 2015 roku przy uwzględnieniu stawki w kwocie 90/100 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych wynoszą 6 780,56 złotych brutto.

Pozwany A. A. z siedzibą w S. wypłacił poszkodowanemu kwotę w kwocie 3 800,21 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów naprawy, a zatem jest on zobowiązany do zapłaty pozostałej części odszkodowania, którego nie przekracza dochodzona niniejszym pozwem kwota 510 złotych.

Mając na względzie powyższe i uznając powództwo za zasadne w całości, na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. w zw. z 361 k.c. i art. 363 k.c. oraz art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 392 ze zmianami), Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku. Podstawę zasądzenia odsetek ustawowych i ustawowych za opóźnienie stanowił art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 cytowanej powyżej ustawy z dnia 22 maja 2003 roku, przy czym termin naliczenia odsetek wskazany w pozwie nie był kwestionowany przez pozwanego reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika, podobnie jak wartość odszkodowania w kwocie brutto.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanego A. A. z siedzibą w S. jako strony przegrywającej niniejszy proces na rzecz powoda kwotę 1 407 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się kwoty: 30 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, 360 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami), 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1 000 złotych tytułem zwrotu zaliczki uiszczonej na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego. W pozostałym zakresie Sąd kosztami procesu obciążył pozwanego uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 19 listopada 2017 roku